

Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, Katedra výtvarné výchovy Akad. rok 2019/20

Posudek vedoucího závěrečné práce

Vedoucí práce: **doc. ak. mal. Ivan Špirk**

Oponent práce: **MgA., Mgr. Markéta Magidová**

Autorka závěrečné práce: **Ivana Pařenicová**

Obor práce: **Výtvarná výchova se zaměřením na vzdělávání**

Název práce: **Školní inspirace z rodinné historie**

Studentka bakalářského programu Ivana Pařenicová se o téma rodinné historie zajímá delší dobu. Zjevně žije v inspirativním prostředí, kde má tradice sílu i přes nepřízeň času. Využila tedy vypsané téma a po společném upřesnění východisek strukturovala tuto závěrečnou práci. Práce byla odevzdaná velmi rychle a v termínu, ale pro mne, díky té rychlosti i pro objektivní komplikace (Covid), bez reálné možnosti na jejím dokončení participovat. Vliv jsem měl na konečný charakter fotografií – mikrodetaily krojů, které dobře ukazují možnosti dokumentárního pohledu na vzácné rodinné artefakty a velkou autorskou citlivost diplomantky. Počet prací (čtyři) však zdaleka nevytěžil možnosti nalezeného řešení, chybí koncept propojující detaily s existujícími kroji, chybí i šíře a rozmanitost realizací. Myslím, že je to velká škoda, být tak blízko a šanci nevyužít. Takové zjevné nedotaženosti obsahují i další roviny práce, ale zůstanu u hodnocení práce v podobě, jak je předložená, ne jaká mohla být. Práce má svoji nepochybnou hodnotu, po prostudování zjevnou. Jistě také proto, že autorka s rodinou žije, přirozeně vnímá roli domova a historii rodiny. Práce je psaná kultivovaným jazykem. Její úprava nemá zřejmou typografickou ambici, což se ukazuje především v Časové ose, kterou autorka práce zařadila do oddílu 6 Výtvarná část. Grafické řešení obsahovou stránku nijak nepointuje. Práce s literaturou, stejně jako s citacemi, odpovídá standardům.

Teoretická část je v práci klíčová. Přesahuje navíc do výtvarné části při realizaci dvou paralelních časových os. Jedné rodinné ose, založené původně na inspiracích Školou Annales a druhé objektivizující rodinnou historii na pozadí velkých dějin. Nato, že jsou „velké“ jsou poměrně zatíženy jakousi autorskou svévolí. Mohlo být využito ověřené existující historické zpracování, a naopak praprababička přiřazována k datům. Předcházejícímu rozsáhlému popisu rodinné historie by prospěla vyspělejší analýza a výběr dat, která by tím procesem mohla nabýt na důležitosti a umožnit čtenářům práce lépe a hlouběji se orientovat. Nemyslím, že dědictví francouzské školy spočívá ve výčtu informací o lidech mimo velká dění, ale v hledání relací mezi jejich myšlením a životem a znalostmi o myšlení doby ve velké historii. Tento koncept umožňuje povznést dlouho přehlíženou vrstvu společnosti jako související (zapojenou, funkční) součást, na čase závislých proměn.

Pohledy na téma v souvislostech výchovných cílů (str.36), které rozšiřují postoje p. Roeselové o další možnosti, považuji za kvalitní. Tři do školy navrhované lekce nejsou ověřeny v praxi, jak je v bakalářském studiu běžné, trpí však jakousi přehnanou vírou, že postupy uplatněné ve vlastní závěrečné práci lze jednoduše aplikovat do zadání pro děti. Složitě otázky kolem získávání materiálů o životě rodin dětí nejsou dostatečně promyšleny, ani připodobeny dětským možnostem. Doporučuji klást na žáky méně zodpovědnosti a soustavně ji přebírat na sebe. Za podklady a materiál pro výuku, tak jako za vše další, ručí učitel.

Soubor výtvarných prací je malá kolekce, ale má svoji váhu (viz výše) ale dodávám, že vidíme pouze sympatickou a nadějeplnou špičku ledovce. (Najde se příležitost a důvod koncept dokončit a vystavit?)

Práce splňuje zadání tématu i oborové nároky na závěrečnou práci.

Práci doporučuji k obhajobě.

Ivan Špirk Praha 5. 9. 2020

